

Ruxandra Popa

JUBIREA UNUI MEMURITOR

*Editura
Pitale & Scriba*

Nojorid, 2026

Prolog

Lubirea ta m-a făcut Nemuritoare

Să nu prezici niciodată viitorul era crezul cel mai adânc înrădăcinat în sufletul Marii Preotese. Dar, uneori, natura însăși îl prevestea, așa că nu mai putea fi ignorat.

În acea iarnă blestemată, cerul căpătase culoarea vineției a morții. Fulgii mari de zăpadă zburau haotic, de parcă ar fi vrut să fugă din fața pericolului iminent, în vreme ce vântul urla prelung, cu glasul său răgușit, ce trimitea oricui îl auzea flori pe șira spinării. Copacii, gârboviți de povara prea grea a omătului, se balansau ciudat, ca într-un dans haotic. Imaginea era cel puțin înfricoșătoare: zăpada amintea de paloarea unui bolnav care trage să-și dea ultima suflare, iar ramurile aduceau cu brațele morților ce se chinuie să iasă din mormânt. Doar uitându-te la zbaterea copacilor, inima îți rata o bătaie, te purta cu gândul la secolele demult apuse, când vrăjitoarele se adunau în vârful de munte să revendice sufletele păcătoșilor.

Cele mai îngrijorătoare erau limbile dănuitoare de foc, care străpungeau văzduhul, urmate de tunete ce cutremurau pământul. Nu mai fulgerase iarna de la dispariția Reîncarnării încoace. Poporul asemuise dintotdeauna săgețile portocalii cu nenorociri mai presus de fire, menite să schimbe cursul firească al naturii, dacă nu, chiar al lumii însăși.

Sus, într-unul dintre turnurile cetății din vârful Muntelui Farmecelor, o siluetă înaltă privea în tăcere dezmățul naturii.

Purta o mantie albă, îmblănită, cu gluga lăsată pe spate. Rochia din catifea mov emana o ciudată strălucire, amintind de fulgerele ce brăzdau neconținut cerul. În părul lung, șaten, se prinseseră fulgi, dând impresia că tânăra încărunțise. Buzele roșii îi erau strânse într-o linie perfect dreaptă. Ochii negri, în care se vedea clar conturul unor stele albe, priveau în depărtare, la pădurea din apropierea cetății. Zări oastea ce se apropia cu pași repezi, sub conducerea Împăratului. Se zvonea că acesta își pierduse mințile, orbit de ambiția sinucigașă de a cuceri Lanțul Muntos al Nemuririi. Credea că, astfel, va obține la rândul său viața și tineretea veșnice.

De parcă asta n-ar fi fost de ajuns, mai era stăpânit de o dorință imposibilă: aceea de a controla toate Cele Cinci Puteri ale Nemuririi odată. Nimeni, niciodată, nu reușise o asemenea grozăvie – nu în zadar exista un singur reprezentant al fiecărei ramuri magice, însă Împăratul, în nebunia sa, era convins că își va îndeplini ambele obiective.

Dintre Cei Cinci Munți, conducătorul cu mințile rătăcite alese să-l atace mai întâi pe Cel al Farmecelor, lăcașul tuturor Nemuritorilor care stăpâneau vrăjitoria. Se spunea că suveranul dezvolsese o obsesie pentru Marea Preoteasă, a cărei frumusețe se credea c-o întrecea pe cea a Împărătesei însăși.

— Stăpână! se auzi din senin un glas cristalin.

Marea Preoteasă nu reacționă, așa că două dintre servitoarele sale făcură câte o plecăciune, pe urmă veniră în dreptul ei.

— Stăpână, trebuie să pleci până va sosi ajutorul trimis de Maestrul Rune și Asra! continuă cea care o strigase prima dată.

— Astăzi, un conducător puternic va fi răpus, murmură, de parcă n-ar fi auzit-o.

Cele două slujnice se priviră îngrijorate. Nu era neobișnuit ca Maestra lor să intre în transă, prevestind viitorul, dar, în acele momente, aveau nevoie de rațiunea ei.

— Doamna mea... încercă să vorbească cealaltă însoțitoare.

O opri printr-un gest, apoi, fără un cuvânt, se întoarse către ele. Chipul delicat, de o frumusețe nepământească i se îmbujorase din pricina gerului. Cu toate că avea urechile stacojii și părul încărunțit din pricina zăpezii, nu părea că intenționează să se acopere cu gluga îmblănită.

— Vă veți îmbolnăvi, adăugă servitoarea.

Maestra o aduse la tăcere printr-un alt gest. În aceeași liniște solemnă, coborî treptele de marmură ale turnului, însoțită îndeaproape de slugile sale. Mantia îi mătura podeaua, în vreme ce tocul ascuțit al cizmelor scotea un sunet asurzitor. Mergea cu o siguranță totală, fără nicio ezitare, în timp ce slujnicele icneau de fiecare dată când alunecau pe treptele înghețate. Abia de îndrăzneau să pășească, sprijinindu-se de zidul rece, cu teama în suflet ori de câte ori se dezechilibrau.

De îndată ce Marea Preoteasă coborî din turn în curtea vastă, înzăpezită, doica fiicei sale, o femeie zdrăvăună, cu pielea de bronz, răsuflă ușurată. Se lupta de ceva vreme cu micuța de cincini ani care voia să-i evadeze din strânsoare. De îndată ce fetița își văzu mama, chiui, fugind direct în brațele deschise ale acesteia:

— Mama, mama!

— Liliana, murmură ea, sărutând-o pe creștet.

Copila mări ochii de uimire, iar o licărire ce semăna a frică străluci în privirea sa inocentă, de culoarea abanosului.

— Am făcut ceva greșit? Niciodată nu mi-ai mai spus pe numele întreg! suspină, gata să izbucnească în plâns.

— Te iubesc! șopti, de parcă n-ar fi auzit-o. Totul va fi bine!

Apoi, cu glas ferm:

— Doică, ai grijă de ea!
— Da, Doamna mea!

— Mama, nu! Ce se petrece? De ce ești atât de supărată? Unde e tata? Țipă Liliana, zvârcolindu-se în îmbrățișarea femeii care îi purta de grijă.

Marea Preoteasă nu-i răspunde. În astfel de momente, resimțea lipsa lui Asra mai mult decât oricând, aidoma unui ciob înfipt în inimă. Soțul său, fiind Maestrul Muntelui Vieții, trebuia să rămână în cetatea sa, așa că rareori venea să le viziteze pe ea și pe fiica lor. La rândul său, Stăpâna Vrajitoriei mergea doar uneori să-l vadă, împreună cu Liliana. N-aveau de ales. Un Mastru nu-și putea părași Muntele după bunul plac.

— Toată lumea să rămână în cetate! porunci, în vreme ce se îndrepta spre poarta grea din fier.

— Mama, unde te duci?! strigă micuța, plângând în hohote.

Încă se străduia cu disperare să scape din strânsoarea doicii, însă fără rezultat. Mama sa n-o privi, de teamă că astfel și-ar fi uitat îndatoririle. Mergea cu spatele drept și pași siguri, cu toate că inima îi bătea năvalnic. În momentul în care poarta se închise în urma sa, inspiră adânc pentru a-și alunga spaima. Nu-și permitea să arate nici cel mai vag semn de slăbiciune. Trebuia să emane autoritate, întocmai după cum se cuvenea unui Mastru.

Nu cu nesiguranță și spaimă se clădeau imperii și se menținea ordinea, ci cu determinare și încredere.

Un fulger lung, mult mai luminos decât celelalte, străpuse cerul, urmat de un tunet asurzitor. Una dintre servitoare exclamă jovial:

— Sunt sigură că fulgerul prevestește moartea Împăratului! Doar și Doamna noastră a spus că va muri un

conducător. Ah! Câtă îndrăzneală din partea lui să creadă că se poate măsura cu voința Soarelui!

Cu toate că Nemuritorii erau considerați la rândul lor un soi de divinitate, singurul zeu atotputernic era Soarele. Într-o ierarhie corectă, acesta era deasupra tuturor, urmat de Cei care Trăiesc Veșnic și de Împărat. Niciun Suveran nu putea aspira să devină Nemuritor și niciun Nemuritor nu se putea compara cu Soarele. Orice abatere de la această lege avea să fie aspru pedepsită.

— Ai dreptate, o aprobă cealaltă servitoare. Nu doar că vrea să sfideze orânduiala impusă de preamăritul nostru zeu, ba chiar a ucis-o pe Împărăteasă, tocmai pentru a o lua de soție pe Stăpâna noastră! Îndrăzneala lui întrece orice măsură!

— Din fericire, nu mai are mult de trăit.

Se urcară din nou în turn, din dorința de a vedea cum se vor desfășura evenimentele. Toată lumea merse în celelalte turnuri ori pe zid pentru a urmări scena.

Armata ajunsese în dreptul cetății, cu Suveranul în frunte. Purta o armură grea, coiful i se albise din pricina ninsorii, iar părul de culoarea smoalei i se revărsa pe umeri. Descălecă de pe calul negru, impunător, cu o stea argintie în frunte. Marea Preoteasă îl privi nemișcată cum se apropia, cu un zâmbet lacom, măsurând-o din cap până-n picioare.

— Ești cu adevărat cea mai frumoasă femeie din lume! exclamă, cu ochii arzând de dorință. A meritat să-miucid soția pentru a te avea!

Ea doar zâmbi vag, deși, înlăuntrul său, mocneau furia și repulsia față de acest bărbat arrogant, necioplit, și regretul pentru soarta bietei femei. Un om cu o asemenea gândire bolnavă n-ar fi trebuit în veci sa pună mâna pe putere, căci n-ar fi făcut altceva decât să distrugă până când n-ar mai fi rămas

nici măcar un fir de lumină în acea lume deja devorată de întuneric.

Fără a bănuir vreo secundă ce gândea despre el, continuă, mergând tot mai aproape:

— Minunată Arya, te voi elibera de lanțurile mariajului tău nefericit!

De data asta, Doamna își arcui o sprânceană, însă nu se obosi să-i spună că era o ofensă gravă să-i rostească numele. În schimb, repetă glacial:

— Mariaj nefericit?

— Ce fel de căsnicie e aceea în care soțul te vizitează rar, te lasă să-ți crești de una singură copilul? Dacă te iubea cu adevărat, n-ar fi ținut cont de legile stupide ce vă interzic să vă vedeți mai des. Fii a mea! Te voi răsfăța cum nici nu visezi! Îți voi așterne lumea la picioare ție și micuței Lily!

Marea Preoteasă nu răspunse, uluită de comportamentul său îndrăzneț, aproape necioplit. Ar fi vrut să-i atragă atenția că, pentru un bărbat ce-și ucisese cu sânge rece soția, numai pentru a răvni la a altuia, afirmațiile acelea erau mai rele decât cele mai nemiloase minciuni. În plus, ce femeie ar fi avut încredere într-un asemenea monstru, căci om nu putea fi numit?...

Dacă ar fi fost un simplu muritor, poate acțiunile lui n-ar fi avut un impact atât de nefast, dar guvernarea un imperiu întreg! Ce exemplu oferea poporului, soților, copiilor? Nu este mama ta suficient de frumoasă, o omor și-mi iau o alta, până găsești una mai plăcută la înfățișare și tot așa, la nesfârșit? Normaliza o crimă odioasă, ba chiar o încuraja? Ce dreptate i se mai făcea bieteii femeii, al cărei ghinion fusese să aibă alături un asemenea bărbat? Chiar de și l-ar fi ales de una singură, fără a se mărita din obligație, după cum se petrecuse cu răposata Împărăteasă, nu îndulcea cu nimic amarul și tragicul situației.

Pe neașteptate, Marea Preoteasă își întinse brațul în lateral. Ninsorea se înteeți, iar un vârtej mai mic se stârni în palma întinsă. Împăratul pufni, clătănând din cap.

— Voi ucide o lume întreagă doar pentru a te avea, Arya. La nevoie, te voi sili să privești cum cei dragi ție mor sub ochii tăi.

— Îndrăzneală afirmație pentru un simplu muritor!

Conducătorul răsese amar, cu ochii sclipind diabolic, însetați după vărsare de sânge. Își scoase sabia din teacă, moment în care soldații se pregătiră de atac: arcuri întinse, săbii scoase din teacă, scuturi ridicate.

— Plecați sau nu voi avea milă! îi atenționă ea.

— Draga mea, dacă tot prezici viitorul, ar trebui să știi că vei fi a mea și că vei avea o viață sublimă alături de mine! Rânji el.

Un fulger, mult mai lung și mai roșu decât cele precedente, brăzdă cerul, însoțit imediat de un tunet ce zguduia pământul. Din turn, Lily plângea cu sughituri, strigând la infinit că-și vrea părinții alături. Doica nu mai știa cum s-o liniștească. Acoperind cu greu suspinele copilei, o întrebă pe una dintre însoțitoare dacă fusese trimis sol către Asra, iar aceasta încuviință:

— Maestrul va veni, probabil, însoțit de Stăpânul Rune.

— Ar trebui să se grăbească, mormăi cealaltă slujnică, uitându-se cu îngrijorare la Stăpâna sa.

Soldații porniră atacul cu un strigăt care cutremură copacii. Marea Preoteasă trimise un vârtej în direcția lor, ce se destrămă subit sub forma unei rafale de vânt, secerându-i la pământ. Spre consternarea oamenilor săi, Împăratul răsese cu veselie:

— Dacă ești chiar atât de puternică, m-ai fi înfrânt dintr-o singură mișcare!

Nu primi niciun răspuns. Ninsoarea se înteeți într-atât, încât cu greu se mai distingea ceva prin perdeaua albă. Lily continua să plângă, în vreme ce doica o mângâia pe păr, cu privirea pierdută în depărtare.

— Unde ești, Lordul meu? murmură, cu inima strângându-i-se.

Chiar atunci, Asra, soțul Marii Preotese și Maestrul Vieții, dădu buzna în Cetatea Morții, aflată pe creasta muntelui cu același nume. Rune medita în mijlocul sălii, pe un covor mov închis, cu simboluri străvechi, cusute cu un fir rubiniu ce amintea de sânge. În jurul său ardeau lumânări ce aruncau umbre fantomatice pe pereții înalți, din stâncă. Bărbatul avea ochii închiși, palmele așezate pe picioarele încrucișate. Postura sa dreaptă și construcția atletică inspirau solemnitate și forță. Hainele simple, negre, păreau să absoarbă slaba lumină din jur. Nu se clinti în clipa în care ușa din lemn se trânti de perete. Zgomotul reverberă în încăperea care imita o peșteră, iar strigătul disperat al lui Asra se auzi cu ecou:

— Rune, ajută-mă! Muntele Farnecelor este asediat! Arya are nevoie de noi!

Nu primi în schimb decât tăcere. Stăpânul Vieții fugi spre el, apoi se aruncă în genuchi în fața lui. Îl privi pe Maestrul Morții, al cărui chip palid, de o frumusețe nepământească, părea relaxat. Îl lega o prietenie de câteva secole. Ori de câte ori Asra se confruntase cu un necaz, îi ceruse sfatul. De fiecare dată, Lordul Neființei îl scosese din impas, indiferent de cât de dificilă ar fi fost situația. Spera ca și de acea dată să-l ajute. Acum erau în joc viețile soției și fiicei lui, a tuturor Nemuritorilor Farnecelor. Neliniștea ce-l cuprinsese îl mânca de viu. Singurul care îl putea calma în astfel de situații era bărbatul din fața sa.

— Rune! mai că nu-l imploră.

Îl scutură de umeri, fără să-i pese că-i întrerupea meditația. Cu ochii încă închiși, acesta îi răspunse cu o voce adormită:

— N-ai de ce să te îngrijorezi! Arya are de partea sa magia.

— Magie sau nu, e în pericol! Întregul Munte al Farnecelor se află în primejdie! Te rog, ajută-mă să-i apăr!

— Dacă te temi atât de mult pentru ei, de ce ai mai pierdut timpul venind aici, în loc să te fi dus direct să-i protejezi? Doar ai suficienți oameni!

Asra tresări de parcă l-ar fi palmuit. Niciodată nu-l mai auzise vorbindu-i cu atâta indiferență. Rămase cu degetele încleștate pe umerii lui, privindu-l cu disperare, uimire și durere.

— Pentru că ești singurul pe care mă pot baza, șopti cu glas tremurător.

Rune își deschise în sfârșit ochii. La vederea lor, lui Asra i se tăie răsuflarea; erau în totalitate negri, fără pic de alb, ca două abisuri întunecate, adânci. Chiar și după atâtea secole, culoarea lor îl fascina, dar îl și intimidă. Hainele și ochii negri făceau un contrast amețitor cu părul de un alb imaculat. Frumusețea Lordului Morții îngrozea și atrăgea, deopotrivă. Îi amintea adesea de o otravă care te omoară lent, însă de care ești complet dependent, de ceva de care te temi, dar după care tânjești.

— Dennis și Aniella vor interveni, la rândul lor, adăugă pe un ton mai blând.

— Maeștrii Abundenței și Tămăduirii nu se pot compara cu tine. Nu există Nemuritori ai Războiului. Tu ești singurul capabil să pună capăt luptelor.

Rune îl privi intens. Asra era mai scund decât el, mult mai firav. Purta auriu din cap până-n picioare. Ochii albaștri, adesea

luminoși, erau acum umbriți de disperare și frică. Poate din pricina expresiei neajutorate pe care o adopta mai mereu, Rune simțea că trebuie să-l ocrotească. De obicei, îl încântau bunătatea și vulnerabilitatea Lordului Vieții, îl făceau să pară uman. Stăpânul Morții își pierduse acea latură cu multe secole în urmă, așa că nu-și dorea ca prietenul lui să treacă prin aceeași transformare dureroasă, ireversibilă.

Vru să-i ciufulească părul blond, gest pe care-l făcea ori de câte ori încerca să-l liniștească, dar se abținu. De data asta, situația era cu adevărat gravă; nu trebuia tratată cu superficialitate.

— Unde sunt oamenii tăi? îl întrebă Rune, ridicându-se în sfârșit în picioare.

— Afată, împreună cu Axel, răspuse Asra, al cărui chip se lumina instantaneu.

Întotdeauna, speranța lui fusese Rune. Dacă Maestrul Neființei îl îndruma, toate problemele se rezolvau. Așa fusese mereu. Lordul Morții nu era tocmai încântat de încrederea oarbă pe care Stăpânul Vieții i-o acorda. Nu-i plăcea că ajunsese dependent de el, căci astfel devenea tot mai vulnerabil.

Totuși, nu-i putea refuza nimic.

— Dacă m-ai fi ascultat și am fi întemeiat o Sectă a Războinicilor... intenționă să adauge când Asra îl întrepruse printr-un gest violent cu mâna:

— Nici gând! Cum să-i dedici războiului o sectă de Nemuritori?! E ca și cum ți-ai dori să nu existe pace!

Rune nu găsi niciun răspuns potrivit, așa că păstră tăcerea. Numai când se mânia peste măsură, dădea dovadă de tărie de caracter, ceea ce se întâmpla extrem de rar. Dacă s-ar fi lăsat întotdeauna pradă furiei, existența i-ar fi fost mult mai ușoară, ar fi devenit independent, stăpân pe sine, pe emoțiile și judecata sa.

— Câți oameni ai? oftă Lordul Morții, într-un târziu.

— O mie.

— Și oastea Împăratului?

— Trei mii.

— Atunci voi mai aduna încă pe atât. Fratele tău îți va conduce armata?

— Axel încă nu e pregătit pentru o asemenea responsabilitate. Și nu-i mai spune „armată”!

Rune își frecă tâmplele.

— Așteaptă-mă! În zece minute îmi adun oamenii.

În timp ce Maestrul Neființei își strângea Nemuritorii, Marea Preoteasă se afla la capătul puterilor. Vântul urla cumplit, împrăștiind fulgii în toate părțile, iar arcașii Suveranului trimiteau neconștient săgeți pe care Doamna Farmecelor le respingea cu alte rafale. Din turnuri și de pe zid, oamenii ei o priveau neliniștiți, fără să înțeleagă de ce Stăpâna lor nu-și folosea magia cu toată intensitatea.

— Nu mai trageți! strigă Împăratul, văzând că împotrivirea Marii Preotese scădea tot mai mult. Dacă o răniți, veți plăti cu viața! O vreau nevătămată!

— Cum vrei s-o capturăm, dacă n-o atacăm?! bombăni unul dintre soldați.

Avusese ghinionul să vorbească prea tare și să se aple în apropierea Conducătorului, care îl decapită fără să clipească. Ceilalți războinici încrămeniră, înghițind în sec. Arcașii ezitară, uitându-se cum sângele înroșea zăpada, iar capul retezat era îngropat rapid sub omăt.

Pe neașteptate, Marea Preoteasă se prăbuși în genunchi, abia respirând. Corpul îi amorțise într-atât, încât părea a fi din plumb. Părul i se albise complet din pricina ninsorii, în vreme ce genele lungi îi tremurau sub greutatea fulgilor. Îi era cumplit